

silo v Društvenem domu, to čimpreje bodisi osebno, bodisi po dopisnici prijavijo na naslov: Mirko Senčar, poštar, Malenedelja pri Ljutomeru. Opozarjamo ponovno, da to ni kak banket, ampak da bo vsak dobil kosilo za 13 Din (juha, govedina ter prikuha), ali za 15 Din (mesto govedine pečenka). Vsakdo, ki se bo pravočasno javil, bo dobil za kosilo posebno nakaznico. Tako ne bo zmešnjav. Opozarjamo tudi še na sledeče: morda je kdaj kdo iz Malenedelje s kake veselice odšel s slabimi spomini na vina, ki so se tam točila. Skrbljivo je, da se bodo tokrat točila skozinsko pristna, dobra in ne morda s šmarnico mešana vina. Zato vabimo ponovno prijatelje naših Slovenskih goric od blizu in daleč: na svidenje dne 5. avgusta v Malenedelji pri Ljutomeru!

Prihova. Same nesreče. Na Siterjevem klanecu na Prelogah se jih je že mnogo ponesrečilo. Pred 14 dnevi se je neko društvo vozilo s kolesi iz Maribora proti Trbovljam. Na imenovanem klanecu je neka mlada kolesarka iz Maribora se dvakrat okoli kolesa obrnila in si tilnik zlomila. Bila je pri priči mrtva. Drugi dan se je zopet prevrnil na istem mestu neki tujec, ki si mora zdaj v konjiški bolnici zdraviti zlomljene kosti. Neka odbornica je tudi tako zletela in padla, da bo težko zopet vstala. Naj bodo vendar ljudje previdni, eni pri vožnji, drugi pri govorjenju.

Marija Reka. Ali si že slišal ali bral ime tega kraja, te fare? Morda. Skozi farno občino vodi okrajna cesta, ki veže St. Pavei s Trbovljami; pa je od farne cerkve oddaljena skoraj eno uro. Čudno, kaj ne? Marijino Vnebovzetje je farna patrona, ki kraljuje v ličnem velikem oltarju prijazne farne cerkvice, ki je sicer zelo potrebna nujnih popravil. Zelo močan zvonik pa je — brez zvonov. Ne slišimo ginljivega božičnega zvonjenja, ni veselega velikonočnega zvonjenja, nimamo prijaznega pritrkavanja ob nedeljah in praznikih, ne pri slovesni službi božji in raznih procesijah. Tudi od drugod se malokdaj čuje zvonjenje, razen če je poseben veter. Pa boš rekel: Zakaj si pa ne preskrbite? Premalo nas je! Prerevni smo! Pa je naša cerkev vendar romarska! Pred vojno so zlasti radi semkaj v to cerkev poromali iz Savinjske in Šaleške doline, kjer je znana pod imenom Zagorska M. B. Zato pa častilec(ka) Marijin(a)! Pomagaj z milosrdnim darom za Marijin zvon! Ko zaslišiš milo zvonjenje iz domačega stolpa lin, spomni se, kako je bilo tudi tam žalostno, dokler ga ni bilo! Z zdru-

ženimi močmi se veliko izvrši. Veličastna bazilika Matere Milosti v Mariboru, prekrasna lurska cerkev v Rajhenburgu, močna stavba cerkve sv. Jožefa v Ljubljani, Marijina na Rakovniku in na Brezjah itd. nam pričajo, kaj vse premore združena slovenska darežljivost. Isto nam pričajo zvonjenja. Saj smo Slovenci celo za Sarajevo preskrbeli veličasten zvon. In najnovejše, pa tudi največičastnejše zvonjenje na Slovenskem, šmarnogorsko, kaj je drugega kot glasna priča požrtvovalne slovenske pobožnosti do naše skupne Matere Marije! Blagosrčni dobrotniki so že dokaj prispevali, vendar je dosegla nabrana svota komaj deseti del potrebne svote. Za vse dobrotnike se vrši služba božja ob prvih petkih in se darujejo sv. obhajila. Kraljica nebes in zemlje, pomagaj nam v tem jubilejnem letu do novega zvonjenja, ki naj povečuje Tvojega Sina Tvojo slavo; — Cerkevno predstojništvo Marija Reka.

Sv. Vid pri Planini. Dopisnik »Kmetijskega listca«, v predzad. številki si se me pa privoščil, kaj ne? No, pa to nič ne dene, samo da bi bil resnico povedal, katere pa nisi. Ne zamerim g. Perčiču, županu v Planinski vasi, da me je pred cerkvijo javno vprašal, kje je koruza za občino Planinska vas, saj vem, da je to storil na pritisk nekaterih, pa ne gladjočih, ampak pohajkujočih in lenih. O tistem posestniku, ki ima 40 oralov zemlje in je dobil 25 mernikov koruze, se ti je pa menda sanjalo pri bellem dnevu. Končno ti pa povem: Ne vtikaj se v zadeve drugih občin, ker za pravično razdelitev koruze v tukajšnji občini je poskrbelo občinsko starešinstvo, ki ima nadzorne oblasti, to je sresko poglavarstvo in oblastni odbor, da boš vedel. Da bodo pa drugi zaznali za tvoje slavno ime, ti svetujem, da se drugič, kadar že boš take laži pisal, tudi podpišeš! — Josip Tovornik, župan in obl. poslanec.

Rešitev raziskovalcev severnega tečaja.

Vodja ponesrečenih raziskovalcev severnega tečaja, italijanski general Nobile, je čil in zdrav na ladji »Citta di Milano«. Kaj da prav za prav zdaj počne, je javnosti strogo prikrito. Najnovejša poročila trdijo, da kliče fašistovska vlada Nobila v Rim. Vsi severni narodi so močno ogorčeni na lahkomišelnega italijanskega ge-

nerala in na celo Italijo, ki je zakrivila s svojo širokoustnostjo severno nesrečo s strašnimi posledicami. — Švedski kapetan Lundborg, ki je rešil s svojim letalom Nobila, naznanja po časopisju, da bo razkrinkal v javnosti generala in vzroke ponesrečenja »Italije«. Kakor znano, se je Lundborgu po rešitvi Nobila pri drugem poletu na ledeni otok letalo toliko poškodovalo, da ni mogel več vzleteti v zrak. Lundborg je bival skupno z Nobilevimi tovariši na ledenem otoku in zvedel vse, kako in zakaj je prišlo do te grozne nesreče. Italijanska vlada se dobro zaveda, da bodo začeli leteti na Nobila in na celotno fašistovsko Italijo nepobitni očitki in radi tega je odpoklicala generala v Rim.

O švedskem učenjaku Amundsen-u, ki je poletel Nobilu na pomoč, še dosedaj ni nobenih poročil. Istotako je zavita v popolno negotovost usoda onih Nobilevih tovarišev, ki so ostali v zrakoplovni gondoli, ko se je generalova odtrgala ter padla na led. Večkrat smo že poročali, kako se trudijo razni ledolomilci, da bi rešili ponesrečene raziskovalce severnega tečaja. Doslej je dosegel uspehe ruski ledolomilec »Krasin«. Dne 25. maja je ponesrečil zrakoplov »Italija«. Pet dni po nesreči se je ločil od Nobila švedski učenjak Malgrön z dvema italijanskima kapetanoma. Podali so se peš na pot, da bi zadeli na kako ladjo in jo opozorili na ponesrečence. O teh treh možeh ni bilo dolgo nobenega glasu. Vse je bilo že enoglasnega mnenja, da je ta skupina zmrznila. Ravno to trojico je sprejel ruski ledolomilec »Krasin«.

Rusi so sprejeli na krov dne 10. t. m. italijanska kapetana Mariana in Cappija, med tem ko niso prenesli švedskega učenjaka Malgröna mrtvega na ladjo. Italijana pripovedujeta, da je umrl Malgrön že pred mesecem radi utrujenosti in mraza in to tedaj, ko so imeli vsi trije še dovolj živeža. Enemu od teh rešenih italijanskih častnikov je zmrznila

znamenje, o katerem je govorilo ono dekle, ki se prikaže v dokaz, da je ostala nedolžna in zvesta svojemu ženinu.

Tisti graščak pa od tega časa ni našel miru; pekla ga je vest, taval je po gozdovih in rjul kakor zverina, doma se ga je vse izogibalo, kajti v jezi ni poznal nikogar in graščakinja se je sama zaklepala pred njim.

Nazadnje je znorel, govoril je, kako ga zasledujejo črni duhovi, krilil je z rokami, ker se mu je prikazalo ono nedolžno dekle, ki ga je dal zakopati in mu pretilo, nikjer ni našel miru, spal skoraj nič ni, nazadnje je popolnoma oslabeled, da je obležal. V strašnih mukah je umrl, kričal je tako v zadnjih trenutkih, da se je splašila vsa živina po hlevih v Hrastovcu in Zgornjem Hrastovem. Položili so ga na mrtvaški oder, prižgali sveče, a potegnil je neznan odkod veter in nastala je tema. Najpogumnejši možje, ki so bili za čuvaje, so jo popihali. Nastala je temna noč, sem od Kozjaka je bliskalo in grmelo, da je bila groza, vmes je razsajal vihar, da so se lomile najdebelejšje smreke okoli grada in je bilo izruvano nekaj hrastov pod gradom. Tulilo in žvižgalo je okoli poslopja, da nikdo ni mogel zatisniti oči. Drugo jutro so prišli v sobo, v kateri je ležal graščak.

A glej čudo, trupla ni bilo nikjer, samo stene so bile črne in na stropu je bila videti odprtina, po celi sobi pa je smrdelo po žveplu. Raznesla se je govorica, da je pograbil zlodej graščaka in ga odnesel.

Graščakinja je molila za večni mir svojega soproga, darovala cerkvi v Šent Lenartu več posestev in dala nazadnje sezidati v Lormanju malo cerkev, kjer bi se naj brale vsak teden maše za dušnice za nesrečnega graščaka. Lastniki hrastovske graščine pa so sčasoma začeli zanemarjati to svetišče, okoli in okoli je začelo rasti divje grmovje, cerkvice sama se je začela tu in tam rušiti, kajti graščaki so zahajali rajši v Šent Lenart ali pa Šent Rupert v cerkev.

Kapelica je imela štiri altarje, a v nobenem ni bilo tabernakeljna, Najsvetejše so shranjevali v neki vdolbini, ki je bila napravljena v zidu. Najsvetejše je bilo tudi le v kvaternih časih v tej kapelici.

Bilo je v majnikovi noči ravno pred praznikom Kristusovega Vnebohoda leta 1599. Ker je imela biti prihodnja nedelja tukaj služba božja, so osnažili pobožni Lormančani prostor okoli cerkve, kakor so to storili tudi pred Jakobovim, ko

Sadje v gospodinstvu!

Sadje najbolj zdrava hrana! Gospodinje in dekleta, kupite v Tiskarni sv. Cirila. Knjiga stane 24 — Din.

noga. Sploh sta bila oba v tako onemoglem stanju, da so izvlekli iz nju le s težavo nekaj izjav.

Molgrönovo skupino je izsledil letalec iz »Krasina« Čuhnovski. Dne 10. julija je odletelo letalo s krova »Krasina« na štiriurni polet nad severno in vzhodno obalo Severovzhodne dežele. Ko se je letalo vračalo, je opazilo na ledu skupino treh mož, izmed katerih sta dva mahala z zastavami, tretji pa je ležal na tleh. Ker se je med tem vlegla megla, se letalo ni moglo vrniti na ladjo. Radi tega se je obrnilo proti obali ter se mu je posrečilo pristati na rtu Platen. Pri pristanku se je letalo poškodovalo. Pet mož, ki so bili na krovu, je prišlo na obalo ter postavilo brezžično postajo, ki bo delovala z dolgimi valovi. Ta skupina ima za 14 dni živeža.

Čuhnovski je brezžično prosil ladjo »Krasin«, naj ne reši najprvo njega, ker imajo on in njegovi tovariši dosti živin in ker lahko tudi lovijo severne medvede. »Krasin« naj se najprvo pelje proti Viglierovi skupini (Viglieri je za rešenim generalom Nobile poveljnik skupine, ki še čaka na ledenem otoku na rešitev), ki je v težavnejšem položaju. »Krasin« je dobil povelje, da se ravna po tem naročilu.

Tudi pri nadaljnjem rešilnem delu je imel ledolomilec »Krasin« srečo. »Krasin« je zagledal zgoraj imenovano Viglierijevo skupino dne 12. t. m. Italijani so bili tedaj oddaljeni od parnika 10 do 15 km. Ponesrečenci so zapazili, da se bliža ladja. Izpod rdečega šotora, pod katerim so bivali, se je dvignil takoj dim. Parnik je začel silovit boj z ogromnimi ledenimi ploščami in z meglo, ki je obdajala ledeni otok. Po dolgem trudu so zagledali mornarji ponesrečence zopet na razdaljo 200 m. Ker je bil led dovolj močan, je hitela skupina proti parniku kar po ledu. Rešeni so prinesli seboj na ladjo tovariša Cicionija, ki ima zlomljeno nogo. Na

krovu ladje so bili v kratkem času: Viglieri, Trojani, Biaggi in češki učenjak Behounek. Obnašali so se kot otroci ter so poljubovali mornarje in poveljnika ladje.

Na povratku bo vzel ledolomilec na krov še eno skupino treh mož, ki jo je zagledal na potu med Malgrönovo in Viglierijevo skupino in mu je dajala živahne znake. Domneva se, da gre za italijanskega alpinskega stotnika Soro in njegove spremstvo, ki so odšli s Severovzhodnega ozemlja, da bi našli Nobileve ponesrečence.

Ledolomilec »Krasin« je vzel na krov tudi letalo kapetana Lundborga, ki je bilo poškodovano pri drugem rešilnem poletu. »Krasin« pluje proti rtu Platen, da reši letalca Čuhnovskega in tovariše.

Rusi so rešili sedaj vse in manjka jo še Amundsen s pilotom in pa ona skupina Italijanov pod poveljstvom Alessandrinija, katere je odnesla ponesrečena »Italija« seboj v drugi gon doli, ko se je odrgala Nobilejeva in padla na usodepolni ledeni otok.

Zanimanje Amerike za Poljšakovo zdravljenje.

O Poljšakovem uspešnem zdravljenju raka in drugih doslej neozdravljivih kožnih boleznih obširno razpravlja inozemsko časopisje in pred vsem se zanima za to iznajdbo Amerika. G. Poljšak dobiva dnevno pisma iz Amerike, v katerih ga vabijo bogati Amerikanci, naj začne z zdravljenjem v Ameriki, kjer ne bo imel nobenih težav. Kako zelo se zanimajo Amerikanci za Poljšakov način zdravljenja, naj pojasni javnosti tole značilno pismo, katerega priobčujemo dobesedno:

Milwaukee, Wisc., 26. jun. 1928.

Cenjeni g. Poljšak!

V ljubljanskih časopisih sem čital o Vaši veliki iznajdbi in tudi o bojih z zdravniki in skrbmi za obstanek.

Čitajoč v »Slovencu« o čudovitih ozdravljenjih, ne dvomim o važnosti in velikanskem pomenu Vaše epohalne iznajdbe, zato se obračam do Vas s tem pismom.

Amerika trpi vsled bolezni, katere Vi zdravite, mnogo več kakor pa Evropa; posebno rak je tukaj neverjetno gosta bolezen, pred vsem pri ženskah. Razumljivo je pač, da bi Amerika nudila s svojim bogastvom neizmerno polje za Vaš izum, treba je stvar samo pravilno uvesti.

Čital sem tudi, da si boste zagotovili zaščito za Vašo iznajdbo tudi v inozemstvu, kar seveda pomeni, da se bo prej ali slej uvedlo to zdravljenje tudi v Ameriki.

Ker imam na razpolago precejšen kapital, ki bi zadostoval za primeren začetek, se obračam na Vas s prošnjo, da me obvestite, kako je Vaše mnenje glede razširjenja Vašega zdravilnega sistema, oziroma zdravila v Ameriki. Tukaj seveda Vas čakajo milijoni, o tem ni dvoma.

Ali bi se ne dalo, kakor hitro si zagotovite zaščito in pravice, takoj pričeti s tozadevnim delom? Kaki bi bili Vaši pogoji?

Ali bi bilo potrebno, da pridem jaz ali kdo drugi osebno do Vas? Razume se, da denarno vprašanje ne igra tukaj nobene vloge; gre samo za Vaše zahteve in pogoje.

Stvar je resna in velevažna, to boste pač razumeli. Ne mislite pa, da gre tukaj za običajni ameriški humbug! Sem Slovenec, lastnik tiskarne in časopisa; v Ameriki živim že 21 let in sicer vedno v Milwaukee.

Ako Vam moja ponudba ugaja, me obvestite in stavite Vaše pogoje, potem pa se podamo takoj na delo.

Upajoč na Vaš cenjeni odgovor, Vas pozdravljam z rojaškim pozdravom:

sledi podpis.

Kaj bo ukrenil g. Poljšak, ako mu bodo metali v Sloveniji polena pod noge, nam ni znano.

se je slavilo tukaj cerkvovanje, ki se je obhajalo vedno prav slavnostno.

Temni oblaki so že zakrili na večer nebo, da polna luna ni prišla do svoje veljave. Od zapada sem se je videlo bliskanje in slišal tudi votel grom.

Neka posebna tišina je vladala v naravi, nobena sapica ni zapihljala.

V Šent Lenartu je odbila ura že tričetrt na enajst. Sem od Lormanja se je slišalo udarjanje konjskih kopit, polagoma, enakomerno. Vedno bolj in bolj so se bližali koraki, zdajci so čisto blizu, za trenutek se razgrnejo oblaki — bili so trije konji, na katerih so sedeli graščak Herberstein, Agata iz Štraleka in njen oče Štefan.

Friderik Herberstein skoči raz konja kot prvi ter pristopi k Agati in ji pomaga raz vranca. V tem pristopi tudi že oče, ki priveže konje k drevesu tik pri cerkvi.

V tem se zasveti v svetišču luč. Župnik Morenus je prišel s cerkovnikom Ivanom. Vren je prej na lice mesta, iz previdnosti pa ni dal prej užgati luči, da ne bi postal kdo pozoren, kajti pri prihodu do kapelice se mu je zdelo, da je zašumelo v grmovju, vendar si je mislil, da je morala biti kaka divjačina.

Župnik Morenus stopi k dverim, jih naglo odpre ter pozdravi došle svate z globokim poklonom.

»Je vse pripravljeno,« vpraša baron Herberstein na pol glasno.

»Vaša milost, vse je v redu, prosim, da stopite z nevesto pred oltar, da se obred lahko kar začne.«

Ženin je spremil svojo nevesto, ki je trepetala od razburjenja rahlo, pred oltar, na katerem sta brleli dve sveči.

Župnik Morenus je stopil pred njiju, ob strani je stal cerkovnik, na drugi pa Štefan Nürnberger, edini pričitelj tajnostnega obreda.

Na pol glasno je molil župnik obredne molitve in gledal resno pred njim klečeča zaročenca.

Prišel je trenutek, da izreče odločilno besedo trdne zveze za celo življenje. Zunaj je potegnil močen piš, zabliskalo se je, da je bilo trenutno svetlo po cerkvi kakor po dnevu, nato pa močen grom.

Glasno je izrekel Herberstein svoj da, nežno je potrdila Agata svojo obljubo pred svečenikom, ki je blagoslovil prstana ter ju izročil novoporočencema.

Dalje bo sledilo.

Plakate
za veselice in prireditve naročite
v Tiskarni sv. Cirila v Mariboru.